

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **Řádek a spol. s r. o.**, IČO: 25488562,
sídlem Křižíkova 1120, 430 01 Chomutov,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. 906/DS/2016,
JID: 41533/2016/KUUK/Bal,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství,
ze dne 9. 3. 2016, č. j. 906/DS/2016, JID: 41533/2016/KUUK/Bal, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. 906/DS/2016, JID: 41533/2016/KUUK/Bal, jímž bylo její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravních a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 10. 4. 2015, sp. zn. MMCH/133689/SD/222/2014/ODaSČ/Zav, zamítnuto podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jako opožděné. Uvedeným rozhodnutím magistrát podle § 125d odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložil žalobkyni pokutu 1 000 Kč za správní delikt podle § 125d odst. 1 písm. a) téhož zákona a podle § 83a odst. 1 písm. l) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla Volkswagen Multivan 7HM, registrační značky „X“, dne 5. 12. 2014 v 00:10 hodin v Jirkově na obchvatové komunikaci sídliště na Borku dovolila, aby toto vozidlo bylo užito k jízdě, ačkoli nesplňovalo technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích stanovené zvláštním právním předpisem, neboť na vozidle nebyla platná technická kontrola a měření emisí (platnost do 25. 10. 2014), a tím porušila § 10 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a § 37 písm. c), § 38 odst. 1 písm. a) a e) zákona o podmínkách provozu. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 správního řádu uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že odvolání podala ve lhůtě podle § 83 odst. 2 správního řádu, neboť rozhodnutí magistrátu obsahovalo neúplné poučení podle § 68 správního řádu. Konstatovala, že žalovaný vychází z nesprávného názoru, že poučení je několik a že lze posuzovat, zda byla perfektní jednotlivá poučení, resp. zda mají chybějící, nesprávná nebo neúplná poučení za následek devadesátidenní odvolací lhůtu. Podle žalobkyně je však poučení pouze jedno a musí obsahovat alespoň náležitosti podle § 68 odst. 5 správního řádu, přičemž obsahem poučení nejsou jen skutečnosti nutné ke splnění odvolací lhůty. Zdůraznila, že absence jakékoli náležitosti poučení má za následek odvolací lhůtu podle § 83 odst. 2 správního řádu v délce devadesáti dnů. Zákon podle žalobkyně nedává žalovanému možnost úvahy, zda nesplnění základní třicetidenní lhůty bylo, nebo nebylo způsobeno chybějícím, neúplným nebo nesprávným poučením. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 70/2011 a dodala, že žalovaný nesprávně posoudil odvolání jako opožděné. Žalobkyně se rozhodnutím magistrátu cítila zkrácena na svých právech a uzavřela, že žalovaný měl odvolání připustit a projednat je.
4. Žalobkyně dále namítala, že magistrát neposuzoval její zavinění a žalovaný chybně vyslovil, že názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2006 na její případ nedopadá. Podle žalobkyně jde o výklad stejného ustanovení zákona a žalovaný to měl vzít v úvahu. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že k naplnění skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu postačí neschopnost provozovatele vozidla zabránit jízdě a že není třeba žádného jeho jednání. Žalobkyně naopak tvrdila, že k naplnění pojmu „dovolil“ je třeba takové jednání, při kterém provozovatel vozidla vědomě připustí do provozu vozidlo, přestože nesplňuje technické požadavky. V případě, že by pojem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„dovolil“ zahrnoval nevědomou pasivitu žalobkyně (tento názor žalobkyně nesdílí), bylo podle ní třeba tuto prověřit, což ovšem správní orgány neučinily. Žalobkyně dále postrádala posouzení materiálního aspektu přestupku a podotkla, že žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008 žalobkyně poznamenala, že technickou bezchybnost vozidla potvrzenou STK bezprostředně po zjištění policie je třeba posuzovat jako okolnost, která vylučuje, aby předmětným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že v poučení rozhodnutí magistrátu je jasné uvedeno, že se proti němu lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů ode dne jeho doručení. Podotkl, že žalobkyně nespecifikovala, jaká náležitost v předmětném poučení absentuje, patrně se jedná o údaj o tom, jaký orgán o odvolání rozhoduje. Podle žalovaného však takový údaj neměl v dané věci žádný vliv na správnost poučení, neboť žalobkyně byla jasné poučena o tom, ke kterému orgánu má případné odvolání podat a v jaké lhůtě. Žalovaný dodal, že o odvolání může rozhodnout i správní orgán, který rozhodnutí vydal, a to v rámci autoremedury podle § 87 správního řádu. Pokud jde o tvrzené zkrácení práv žalobkyně, žalovaný uvedl, že její odvolání bylo připuštěno a zamítnuto jako opožděné, přičemž žalovaný zkoumal, zda nebyly dány důvody pro přezkumné řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, a navíc reagoval i na argumenty uvedené v odvolání.
6. K námitce chybějícího posouzení zavinění žalobkyně žalovaný zopakoval, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2006 posuzoval skutkově zcela odlišný případ. Dále zdůraznil, že žalobkyně má jako provozovatel vozidla objektivní odpovědnost a záleží jen na ní, jak zabezpečí, aby vozidlo nebylo užíváno v rozporu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že odvolání bylo zamítnuto jako opožděné, se žalovaný nedomníval, že by se měl zabývat námitkou chybějícího posouzení materiálního aspektu přestupku. Podle žalovaného navíc nelze nastalý stav interpretovat tak, že nebyl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem, neboť k porušení tohoto zájmu došlo tím, že se provozu na pozemních komunikacích účastnilo vozidlo, které nemělo řádné (platné) osvědčení technické kontroly a emisí.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně v replice ze dne 12. 7. 2016 uvedla, že poučení v rozhodnutí magistrátu neobsahovalo údaj o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. Tím bylo poučení nekompletní, a proto podle žalobkyně platila lhůta uvedená v § 83 odst. 2 správního řádu. Dodala, že požadavek zákona na úplné poučení není nijak podmíněn vlivem na postup dotčených osob, tedy ani na otázku, zda nebo jak se neúplné poučení odrazilo v zákonnosti rozhodnutí. Žalobkyně setrvala i na svém názoru o nutnosti zkoumat zavinění, což dovozovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2006. Namítala, že se žalovaný některými aspekty odvolání zabýval nedostatečně, případně nesprávně. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že je právem chráněný zájem, aby se silničního provozu neúčastnila vozidla bez platné technické

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prohlídky. Tento zájem spatřovala žalobkyně v tom, aby se provozu neúčastnila vozidla nesplňující potřebné technické parametry, přičemž neabsolvování technické prohlídky je pouze formálním porušením zákona, nikoli vlastním ohrožením zákonem chráněného zájmu. Pokud žalovaný označil bezodkladně a bezvadně provedenou technickou prohlídku (druhý den po zjištění) za pouhou polehčující okolnost, žalobkyně namítala, že o polehčující okolnosti není ve spisu žádná zmínka a že se pokuta jeví jako neopodstatněná, nepotřebná a motivovaná snahou pouze vykazovat činnost správních orgánů za peníze ze soukromé sféry. Žalobkyně shrnula, že žalovaný byl povinen se zabývat zákonností postupu magistrátu, případně řízení doplnit, což ovšem neučinil.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Dále soud připomíná, že odvolání žalobkyně bylo zamítnuto jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto jako opožděné, se soudní přezkum omezuje pouze na posouzení toho, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoli. Námitkami nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde magistrátu) se soud nezabývá. Tento závěr plně koresponduje i s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu k dané problematice (srov. např. jeho rozsudky ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, nebo ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008-135, dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud se proto nezabýval námitkami žalobkyně týkajícími se vlastního správního deliktu ani závěry, jež v této souvislosti zcela nadbytečně vyjádřil žalovaný, a zaměřil se výhradně na námitky žalobkyně, které souvisely s posouzením včasnosti odvolání.
12. Klíčová argumentace žalobkyně spočívala v tom, že rozhodnutí magistrátu obsahovalo neúplné poučení, a proto měla být lhůta pro podání odvolání počítána podle § 83 odst. 2 správního řádu. Soud připomíná, že podle § 68 odst. 1 správního řádu „[r]ozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Z odstavce 5 téhož ustanovení přitom plyne, že „[v] poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.“ Podle žalobkyní akcentovaného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 83 odst. 2 správního řádu pak platí, že „[v] případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.“

13. Z obsahu správního spisu k tomu soud zjistil, že rozhodnutí magistrátu ze dne 10. 4. 2015, sp. zn. MMCH/133689/SD/222/2014/ODaSČ/Zav, obsahovalo následující poučení: „Proti tomuto rozhodnutí lze podle ust. § 81 odst. 1 správního řádu podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho doručení, a to písemným podáním k Magistrátu města Chomutova, odbor dopravních a správních činností.“ Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 14. 4. 2015, kdy se do její datové schránky přihlásila oprávněná osoba, jak vyplývá z doručenky připojené k předmětnému rozhodnutí. Odvolání ze dne 7. 7. 2015 směřující proti předmětnému rozhodnutí magistrátu žalobkyně podala dne 9. 7. 2015.
14. Poučení obsažené v rozhodnutí magistrátu tedy zjevně bylo neúplné, neboť neobsahovalo údaj o tom, který správní orgán o odvolání rozhoduje. Tuto skutečnost připustil ve vyjádření k žalobě i žalovaný, byť v napadeném rozhodnutí nesprávně konstatoval, že poučení v rozhodnutí magistrátu bylo řádné a správné. Žalobkyně a žalovaný se však zásadně lišili v tom, zda uvedené zjištění má za následek aplikaci § 83 odst. 2 správního řádu, či nikoli. Touto právní otázkou se v rozsudku ze dne 22. 7. 2014, č. j. 11 A 70/2011-54, dostupném na www.nssoud.cz, zabýval Městský soud v Praze, který vyslovil, že „[z] dikce § 83 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je nutno dovodit, že k prodloužení odvolací lhůty dochází přímo ze zákona. Jestliže je poučení správního rozhodnutí neúplné, pak neplatí základní lhůta uvedená v § 83 odst. 1 správního řádu z roku 2004, nýbrž automaticky platí lhůty podle § 83 odst. 2 citovaného zákona. Uvedené ustanovení neumožňuje správnímu orgánu ani soudu posuzovat otázku, zda neúplnost poučení mohla přímo zasáhnout do práv účastníka řízení.“ Tento právní názor vyslovil Městský soud v Praze ve skutkově stejné situaci, jaká nastala v právě projednávané věci, tj. kdy v poučení absentoval údaj o tom, který správní orgán bude o odvolání rozhodovat. Předmětný právní názor později převzal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 5 As 107/2013-38, dostupném na www.nssoud.cz, kde konstatoval, že „[a]bsence některého ze zákonem požadovaných údajů má přitom dle § 83 odst. 2 správního řádu za následek prodloužení lhůty pro podání odvolání.“
15. Zdejší soud neshledal žádný důvod se od citované judikatury jakkoli odchýlit a dodává, že pokud poučení o odvolání neobsahuje veškeré zákonem jednoznačně stanovené náležitosti, musí to být vždy vykládáno ve prospěch účastníka řízení, aby mu nemohla vzniknout újma, a to obzvlášť za situace, kdy zákon konkrétní postup při takovém pochybení předvídá. Soud proto konstatuje, že neúplné poučení o odvolání, které v rozporu s § 68 odst. 5 správního řádu neobsahovalo údaj o tom, který správní orgán o odvolání rozhoduje, má automaticky za následek, že se v takovém případě použije § 83 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně proto byla oprávněna podat odvolání ve lhůtě devadesáti dnů ode dne oznámení rozhodnutí, tj. do 13. 7. 2015. Odvolání ze dne 7. 7. 2015, které žalobkyně podala dne 9. 7. 2015, je proto v souladu s § 83 odst. 2 správního řádu třeba považovat za včasné, nikoli za opožděné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že v projednávané věci nebyly splněny zákonné podmínky k tomu, aby žalovaný mohl odvolání žalobkyně podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnout jako opožděné, což činí napadené rozhodnutí nezákonným. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, tj. že odvolání bylo podáno včas.
17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 3 000 Kč, která odpovídá zaplacenému soudnímu poplatku za žalobu. Jiné náklady soudního řízení žalobkyně nevyčíslila, ani jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.